

Sedím na lavičke a čakám na ten povestný vlak. Možno príde a možno nie. Ľudia vravia, že sa zjaví vtedy, keď naň vôbec nemyslíte. Mne sa to však nedarí. Predstava toho zvláštneho čuda vo mne vzbudzuje čoraz väčšiu zvedavosť. Je pravda, že mení svoj tvar? Naozaj preň neplatí gravitácia? Znamená to, že vie lietať? Kto ho riadi? Ako cestujúci prišli na to, že dokáže prejsť cez pôdu či vodu? Nie sú to len halucinácie?

Na nástupište postupne prichádza viac a viac ľudí. Sledujem tých, ktorí sú zaneprázdnení. Je ich päť. Jeden muž v stredných rokoch si číta noviny, druhý ukazuje malému chlapcovi hračkárske autíčka, tretí je starší pán, ktorý pravdepodobne lúšti sudoku, a dve staré ženy si práve vyložili šachovú dosku s figúrkami. Ubehla už polhodina, odkedy tu čakám, a stále nič. Sklamane si povzdychnem a vstávam z lavičky. Čo už, tak niekedy nabudúce.

Zrazu sa vlak objaví rovno predou mnou. Je celý čierny, dokonca aj záclony má čierne. Zatajím dych. Nikto sa neodváža pohnúť. Všetci naň mlčky hľadajú. Ako by na chvíľu zastal aj čas. Opatrne pristúpim k dverám. Otvorí mi? Dovolí mi nazrieť do svojich útrob? Ktosi zašepkal, že nie všetci sú vítaní. Ku ktorým patrí ja?

„Slečna, ak chcete nastúpiť, sú otvorené len tamtie dvere,“ osloví ma muž s novinami a ukáže prstom na štvrtý vagón. „Mimochodom, som Vincent. Teší ma,“ podá mi ruku.

Stisnem mu ju a opätujem milý úsmev: „Izabela. Ďakujem, pán Vincent.“

Spolu kráčame k vagónu. Postupne rozpoznávam budúcich spolucestujúcich: muža s chlapcom, pána so sudoku a dve staré ženy, ktoré hrali šach.

Za dverami číha tmavá prázdnota. Akoby sa svetlo bálo preniknúť dnu. Zrazu ma opustí túžba zažiť dobrodružnú cestu. Niečo mi hovorí, aby som sa otočila a na vlak už ani nepomyslela. Prehltnem strach z neznáma a zhlboka sa nadýchnem. Mám len jednu možnosť. Buď teraz, alebo nikdy! Ako prvý sa odváži nastúpiť muž s chlapcom. Nasledujú ich dve ženy, pán so sudoku a pán Vincent. Neisto položím nohu na prvý schodík, potom na druhý a s veľkým premáhaním prekonám posledný. Dvere sa zavreli a mňa pohltila temnota. Vlak sa pohol.

Nič nevidím, nič nepočujem. Hmatom sa snažím nájsť sedadlo. Vyzerá to tak, že budem musieť počas cesty stáť. Nevzdávam sa a hľadám čokoľvek, čoho by som sa mohla chytiť. Moja snaha je márna, nie je tu absolútne nič. Kde sú vlastne ostatní? Ved' nastupovali predou mnou, videla som ich. Kde zmizli? Po chrbte mi prebehnú zimomriavky. Nieкто do mňa vrazí. Vďakabohu!

„Pardon, ospravedlňujem sa. V tejto tme človek vôbec nevidí,“ takmer nečujne povie neznámy. Ma slabý hlas, takže predpokladám, že je to starý pán so sudoku.

„Inak, volám sa Martin. Teší ma. Ruku vám nepodám, asi by ste ju ani nenašli,“ zasmee sa.

Tiež sa zasmejem a predstavím sa. Znenazdania tma začína ustupovať a nahrádza ju šero. Teraz vidím aspoň nejasné siluety ostatných spolucestujúcich. V živote som sa pri pohľade na cudzích ľudí netešila tak veľmi, ako teraz. Striaslo ma. Pohla som sa s pánom Martinom bližšie ku skupine.

V prítmí rozpoznávam pána Vincenta, dve staré ženy a muža so synom, ktorý sa pevne drží otcovho rukávu.

„To je strašné,“ zafrfle jedna zo žien, „je tu tma a nie sú tu žiadne sedadlá. To už naozaj nikto nemyslí na starých ľudí? Neviem, či túto cestu vydržíme, Magda,“ osloví druhú ženu.

„Nie sme zas až také staré, Ela,“ oponuje jej.

„Pani, skúsili ste prejsť do druhého vagóna?“ navrhne pán Martin po mojom boku. „Možno tam budú.“

„Pane, ledva som vyšla po schodíkoch,“ odpovedá s neprijetným podtónom pani Ela.

„Tak prečo ste sem išli, keď ste vedeli, že to nie je pre vás?“ dovolila som si do nej rypnúť.

Pani Magda neskryla pohoršenie: „Hííí! Aké opovážlivé a drzé dievčisko!“

Len som prekrútila očami a otrávene vzdychla. Aj tak nikomu z nás nevidno do tváre. Táto cesta bude skutočne zábavná!

Pán Vincent pristúpil k automatickým otváracím dverám. „Nechcem nikoho strašiť, ale tieto dvere sa neotvoria. A ani my ich neotvoríme. Nemáme čím. V podstate sme tu zavretí. Takže ma to mrzí, dámy, asi si postojíte.“ Ženy zalapali po dychu. Priznám sa, ja tiež. Pán Martin a muž s malým chlapcom nereagovali.

„Oci,“ potiahne malé dieťa otca za rukáv, „aha, pozri, tam sú sedadlá. Chcem si sadnúť.“

Pozriem sa smerom, ktorým ukazuje chlapec. Je možné, že som ich prehliadla? Prehmatala som každý centimeter vagónu, dokonca by som sa v tom šere o sedadlá určite aj potkla. Je to jednoznačné: keď sme nastúpili, neboli tu.

„Miško, nech si sadnú tieto dámy. Pamätáš, čo som ťa učil? Starší majú prednosť. Vydržíme postojáčky, dobre?“

„Áno,“ odpovie chlapec zarmútene.

Staré ženy sa chytia pod pazuchy a pomaly kráčajú k sedadlám. Keď sa usadia, zavzdychajú, akoby stáli na nohách tri hodiny. Pritom prešlo len desať minút, odkedy sa vlak pohol. Babky jedny!

„Odhrnula by si tie závesy, nech je tu svetlo, sestrička?“ spýta sa pani Ela. „V tejto tme je zima. Určite mi prechladnú kríže.“

Aha, takže súrodenecký výlet. To ešte bude zábavy. Závesy sa odtiahnu. Dnu však neprenikne žiadne svetlo. Za oknom vládne úplná tma. A vo vagóne je stále prítmie.

Nepříjemné okolnosti nás všetkých zaskočili. Viezli sme sa v tichu, zahĺbení do vlastných úvah – podľa môjho odhadu asi pätnásť minút. Len Miško stále tíško fňuká prilepený k Otcovi.

„Oci, nepáči sa mi tu,“ povie chlapec plačlivo a ešte viac sa primkne k Otcovmu boku.

„To nič, to nič,“ tíši ho Otec, „o chvíľu to prejde.“

Má na mysli synov strach, či vlak? Opäť nastane ticho. Intuitívne ma premkne hrôza a zovrie sa mi vnútro. Malé deti sú nevyspytateľné... ten chlapec tu nemal byť. Pocítim to až v kostiach: ticho pred búrkou.

„Oci, ja sa bojím!“ počujem nástojčivý a vystrašený Miškov hlas.

Prítmie zrazu vystrieda tma. Nevidím nikoho. Srdce mi začne biť rýchlejšie a po chrbte mi opäť prebehnú zimomriavky. Mám sto chutí rozplakať sa. Pod nohami mi niečo zadrnčí. Začujem nepříjemné škrípanie kovu o kov. V panike pobehnem k oknu, ale narazím do kovovej steny. Šúcham si ubolený nos a hmatám po oknách a závesoch. Nie sú tu. Zmizli! Pokoj, hlavne pokoj. Možno budú na opačnej strane chodby. Opäť narazím do kovovej steny. Ani tu nie sú okná... Čo sa to deje!? Upažím ruky; moje dlane sa dotýkajú protiľahlých stien. Kov znovu zaškrípe, steny ma tlačia do rúk, a boli by mi ich aj zlomili, keby som ich neodtiahla. Vagón sa scvrkáva.

„Ste tu?!“ zvolám v panike. Teraz som chrbtom opretá o nejakú stenu a oboma rukami sa zapieram do náprotivnej. Ten tlak ma rozdrví! Rozomelie na malé kúsky! Prosím, nech je to rýchle. Prosím, nech to nebolí. Prosím... čiási ruka sa mi dotkne pleca. Nestihnem zareagovať a pod dľaňami a za chrbtom pocítim prázdny priestor. Náhle padám na zadok. Ruka, ktorá sa ma pred chvíľou dotkla, mi pomáha postaviť sa na nohy.

„Oci, kde si?“ začujem opäť kdesi v diaľke.

Pomaly kráčam smerom, odkiaľ sa ozýva detský hlások. „Miško, to som ja, Izabela. Tá teta s dlhými hnedými vlasmi a...“ Uvedomím si, že mu to hovorím zbytočne. Veď vôbec nevie, ako vyzerám. „Neboj sa, nie si sám,“ uisťujem skôr seba ako jeho.

„Oci, povedz niečo!“ opakuje chlapec zúfalo.

Zvolám na neho hlasnejšie; stále neodpovedá. Nepočuje ma.

„Ocko, neviem ťa nájsť,“ zavzlyká.

Kráčam za jeho hlasom a postupne sa rozvidnieva. V diaľke niečo zbadám. A nie je to kovová stena.

Vidím vysoký brečtanový plot s tmavozelenými listami.

„Slečna Bela!“ ozve sa niekto po mojom boku.

„Pán Martin! Panebože!“ Rozbehnem sa k nemu, ale cestu mi zatarasí plot. To nie je možné! Poobzerám sa okolo seba. Brečtan sa týči všade okolo mňa. Zbadám uličku a vbehnem do nej; ale tá sa zrazu začne rozvetvovať do rôznych smerov. Podlomia sa mi kolena a padnem na zem. Hlavou sa mi ženú absurdné myšlienky. Sú tri možnosti, ktoré odporujú realite: buď nás sem vlak premiestnil, alebo sa v ňom skrývajú miesta, o ktorých nemáme ani poňatia, alebo... pre dobro zdravého rozumu poslednú možnosť neberiem do úvahy. Viackrát sa uštipnem, aby som sa presvedčila, či sa mi len nesníva. Ale nezobudím sa. Skutočnosť je taká, že sa nachádzam v labyrinte. A musím nájsť cestu von.

Asi ju nenájdem. Vôbec som sa totiž nepohla z miesta. Čakám a sledujem, ako sa labyrint okolo mňa mení. Ak by som sa pohla z miesta, hrozilo by, že budem stále blúdiť. Takto je to bezpečnejšie.

„Oci, nepáči sa mi tu! Je tu tma! Kde si? Nevieš ťa nájsť!“ ozýva sa okolo mňa.

„Otec ti neodpovie, tak už to pochop! Nikto ťa nepočuje! Už mi lezieš na nervy! Stále opakuješ to isté: je tu tma, neviem ťa nájsť... Poviem ti novinku. Nie je tu tma! Nachádzame sa v poondenom labyrinte!“ kričím na plot. „Neviem, ako si sa dostal do tohto plota, ale ak ešte raz niečo povieš...!“ zlostne zatínam päste a som pripravená kedykoľvek vopchať ruku do brečtanu a vytiahnuť chlapca von. Akoby sa nepohyboval v uličkách, ale vnútri plota, a bol všade naraz.

„Ocko!“

Zrazu pocítim podobný strach ako predtým. Je však väčší a hrôzostrašnejší. Pred sebou už nevidím brečtanový plot, ale čierno-čiernu tmú. Znovu som sa ocitla vo vagóne. V hrdle sa mi

vytvorí hrča a nedovoľuje mi nadýchnuť sa. Začujem puknutie skla a desivý výkrik. Pri tom zvuku mi zamrie srdce a zamrznem na mieste. Rozbije sa okno a počujem, ako úlomky skla dopadajú na podlahu vagóna. Kvílivý nárek ma vytrhne z tranzu, ale nohy ma odmietajú poslúchať. Nad hlavou sa mi ozve škripot; ako v spomalenom filme pozriem hore. V zapätí sa vagón začne triasť a rozpadávať. Vedľa mňa padajú kusy veľké ako futbalová lopta a podlaha sa mi pred očami trhá a prepadáva. Vlak sa nakloní na stranu a cítim, ako padám do priepasti. Pomaly otvorím oči. Sedím opretá a nado mnou sa skláňajú siluety.

„Odpadli ste,“ povie niekto. „A nie ste jediná.“

Staviam sa na nohy. Cítim sa, ako keby som práve prežila všetku hrôzu sveta. „Čo... čo sa stalo? Videli ste to tiež? Tie steny... a potom... potom ten labyrint. Vlak sa trhal a ... stalo sa to aj vám, nie?“ Ticho ako v hrobe. „Prečo nič nehovoríte? Boli ste pri tom, nie?“ dožadujem sa odpovede. Všetci sú ticho. Možno nevedia, o čom hovorím. Možno si myslia, že som sa zbláznila. Čo ak som naozaj zošalela?

„Toto neboli pocity dospelých,“ povie zamyslene pán Martin. „Boli to pocity vystrašeného dieťaťa.“

Všetky hlavy sa otočia do rohu vagóna. Vidím tam schúlenú postavičku malého chlapca a Otca, ktorý pri ňom kľučí.

„Už... ne-neodchádzaj... o-odo mňa,“ vzlyká, „je tu tma. Takú tmú. Nevedel som ťa... na-nájsť, o-oci. Nechcem tu byť. Chcem vys-vystúpiť.“

Otec Miška tuho objíma a ten sa rozplače ešte viac. Zhrozene si rukou zakryjem ústa. Moja intuícia neklamala. Nemal tu byť. Kvôli nemu sa toto všetko deje. Niet pochyb, že vlak sa mení v závislosti od bujných predstáv ustrašeného dieťaťa.

„Koľko je hodín?“ spýta sa pani Ela trasľavým hlasom, vyvedená z miery.

Vytiahnem mobil z vrečka, zapnem ho a... čo sa dalo čakať? Po tomto všetkom ma neprekvapuje, že neukazuje čas, ani signál.

„Neviem, môj telefón nefunguje,“ poviem rezignovane.

„Asi vám celkom nerozumiem,“ krúti hlavou pani Ela.

„Pod' si sadnúť, sestrička,“ vloží sa do rozhovoru pani Magda „celá táto vec ťa vyčerpala. Mňa tiež.“

Obe sa pomalými krokmi vlečú k sedadlám.

„Pani,“ zapojí sa do rozhovoru pán Vincent, „slečna Izabela sa vám snaží povedať, že mobily sú v našej situácii absolútne zbytočné. Keďže tu nie je signál, nikomu sa nedovoľate, ani nenapíšete správu. Čo sa týka času, nevieme, koľko minút či hodín prešlo. A obávam sa, že sa to ani nedozvieme.“

„Tento výlet nebol dobrý nápad. Všimli ste si,“ obráti pani Ela pozornosť na nás ostatných, „že vlak ani raz nezastavil. To považujem za problém. Čo ak vôbec nezastane? Čo ak sme odsúdení na večné cestovanie?“

„Ty si chcela ísť na dobrodružnú cestu a teraz tvrdíš opak,“ oponuje jej sestra.

Pani Ela odignoruje poznámku a obráti sa k Otcovi, ktorý stále kľučí pri Miškovi a celý čas sa ho snaží upokojiť: „Na vine je vaše dieťa. Prečo ste ho brali so sebou? Je to od vás nezodpovedné.“

Pani Magda ako by mi čítala myšlienky: „Naozaj sa pýtaš takú hlúpu otázku? Je to jeho syn. Aj ja by som zobrala na tento výlet svoje dcéry, keby neboli také...“

„No ale ty si si ich tak vychovala, Magda! A teraz ma osočuješ!“

„Nenavážaj sa do mojich dcér! To môžem len ja. Ja som ich matka, nie ty!“

„Našťastie!“

„Ako ich teta nestojíš za nič! A vlastné deti nemáš, o výchove nič nevieš!“

„Dámy!“ ozve sa Otec a stavia sa zo zeme. Podíde k nim aj s upokojeným synom, „on za toto nemôže. Ako to vôbec môžete tvrdiť? Máte na to dôkazy?“ Má skleslý hlas a znie vyčerpane. Pán Martin nepovedal ani slova. Pán Vincent už neskáče do rozhovoru. A ja... sa cítim ako vyžmýkaná špongia. Doľahla na mňa apatia. Môj rozum stále nedokáže prijať, čo sa stalo... čo ak sme všetci blázni? Čo ak sme si to len vymysleli? Čo ak sa v skutočnosti nič nestalo?

„Pane, viem, čo som videla!“ podotkne odmerane pani Ela. „A predpokladám, že aj vy. To, že som stará, neznamená, že som stratila rozum. Poznám deti, za mladi som bola učiteľkou. A viem, keď majú z niečoho strach či hrôzu. Neobviňujem vášho syna pre nič za nič. Tie steny, ten labyrint a rozpadávajúci sa vagón... bolo to jeho vnútro. A ja som tie pocity cítila, ako keby boli moje. Všetci sme toho boli svedkami, nie len ja.“

Nie je mi sympatická, ale hovorí pravdu. Chce sa mi zo všetkého plakať, ale nemám na to energiu. Len tupo hľadím pred seba a uvažujem. Vlak skutočne ani raz nezastal – naozaj sme odsúdení na večné cestovanie? Nieкто ma potiahne za rukáv.

„Ocko je smutný. Čo sa mu stalo?,“ pýta sa ma nechápavo Miško.

Mám chuť ním zatriasť a nakričať na neho, čo tu s nami vôbec robí. „Prečo sa neopýtaš ostatných? Možno budú vedieť,“ odpoviem mu chladne.

„Ocko mi neodpovedal, ani tety, ani ujovia. Nikto. Spravil som niečo zlé?“

Stíska mi ruku a na tvári sa zračí detská nevinnosť. Pohladím ho po vlasoch.

„Spravil som niečo zlé?“ opakuje otázku.

Áno. „Nie,“ usmejem sa. Nemôžem si pomôcť, ale nedokážem sa na neho hnevať. Predsa len – je to dieťa. „Vieš, my dospelí myslíme na kadečo, hlavu máme plnú starostí a potom zabúdame odpovedať vám deťom na otázky.“

Chlapec mi pustí ruku a objíma ma okolo nohy.

„Zdá sa, že sa mu páčite,“ pousmeje sa jeho otec a prejde si rukou cez tvár.

Otočím sa k pánovi Martinovi, ktorý bez slova pozerá na Miška. „Pán Martin?“, jemne sa dotknem jeho ramena, „ste v poriadku?“

„Prepáčte, čo ste sa ma pýtali, Bela?“

„Ste v pohode?“

„Ďakujem za opýtanie, áno, som. Len som sa stratil v myšlienkach.“

„Všimla som si, že sa už dlhšie pozeráte na toho chlapca.“

„Áno... spomienky... pripomína mi...“ Vetu nedopovedal. Niečo ho prerušilo.

Pozriem na podlahu a potom na neho. „To nie je možné...“ Tiež to cítite?“ opýtam sa ostatných.

„Čo zase?“ znepokojene sa spýta pani Magda.

„Vlak nie je na koľajniciach,“ odpovie jej pán Vincent, „je vo vzduchu.“

Odtiahnem záves a takmer sa mi podlomia kolená. Za oknami už nie je čierna tma, ale belaso modrá obloha. Pozriem dolu na biele vatové oblaky. Moje ohúrenie sa pomaly mení na čosi, čo neviem identifikovať. Je to ako kvitnúci lotosový kvet; keď jeho lekná vychádzajú spod vody a jeho púčik sa otvára. Rastie, jemne sa okolo mňa ovíja a nebránim sa mu. Ukazuje mi svoju krásu a čistotu a cítim spokojnosť. Som prešťastná a neviem prečo. Je to eufória.

Sestrám od toľkej radosti dokonca vyhrknu slzy z očí. Miškov otec tiež žiari šťastím. Vezme syna pod pazuchy a zatočí s ním. Chlapcovi sa to páči a usmieva sa od ucha k uchu.

Pán Vincent má prilepený nos na okne. „Je to úchvatné!“ opakuje stále.

Len pán Martin nežiari nadšením. Oči má sklené; akoby bol duchom neprítomný; je uzavretý vo svojej spomienkovej bubline.

Pán Vincent upúta pozornosť na seba prv, ako ho oslovím: „Klesáme! Aha, nad nami sú oblaky! A dole...to sú ..., ale kdeže! Naozaj? Sú to kolotoče! Na kolotočoch som nebol už roky!“ Zvýskne ako malé dieťa.

Podídem k oknu a kolotoče sa objavajú rovno predomnou. Všade sa hmýria ľudia. Podídem bližšie k kolotoču s koníkmi. Nikoho nevezie, ani jedno dieťa. Prejdem k ďalšiemu

retiazkovému kolotoču . Ani na ňom nikto nie je. Z ľudí sa stávajú farebné šmuhy, ako keby niekto pustil zrýchlený časo-zberný film.

Pri húsenicovej dráhe vidím postávať starého pána. Je mi obrátený chrbtom, ale vyzerá ako pán Martin. Len stojí a pozerá, ako mechanická húsenica prechádza z jednej strany zaoblenej dráhy na druhú. Zrazu sa vozne zdvihnú z koľajníc a vzlietnu. Sledujem, ako po špirálovitej dráhe postupujú čoraz vyššie a vyššie, až sa stratia kdesi v oblakoch. Poobzerám sa okolo seba; ani kolotoče už nie sú na svojom pôvodnom mieste. Rovnako ako vozne húsenicovej dráhy, aj oni vyleteli.

Opäť sa ocitnem sa v lietajúcom vlaku.

„To bolo čo?“, pýta sa nechápavo pani Ela. Očividne ju už očarenie prešlo – a mňa tiež.

Eufória sa vytratila.

„Pod’te sa sem pozrieť. Tomuto neuveríte,“ povie pán Vincent s nečitateľným výrazom na tvári. Všetci pristúpime k oknám a div si oči nevyočíme. Okolo nás poletujú draky rôznej veľkosti; niektoré sú obrovské, väčšie ako vlak, iné menšie. Vyzerajú ako z mytologických príbehov. Telo im pokrývajú čierne, červené, zelené a modré šupiny; na hlavách, chrbtoch a chvostoch vidno biele trňové výbežky; laby majú zakončené dlhými ostrými zahnutými pazúrmí a mávajú netopierími blanovitými krídlami.

„Ocko, zdvihni ma! Aj ja chcem vidieť!“ prosí chlapec.

Otec zoberie Miška na ruky a ten v úžase otvorí ústa dokorán. Všetci nemo sledujeme draky; medzi nimi sa objavia ďalšie bytosti podobné vtákom. Namiesto peria majú podobné šupiny a ostne ako draky, niektorým vyrastajú z hlavy pokrútené tykadlá a majú hmyzie či blanovité krídla. Iné majú namiesto krídel len mechanickú konštrukciu; ďalšie zas pripomínajú praveké dinosaury.

„Asi sa mi sníva,“ poviem si sama pre seba. Znenazdania ma prepadne nepochopiteľná chuť rozbiť okno a dotknúť sa týchto zvláštnych živočíchov. Sú tak blízko a zároveň tak ďaleko!

„Aké by to bolo, keby som sa ich dotkol?“ číta mi myšlienky pán Vincent.

„Dovolili by nám to?“ pýta sa zmierlivo pani Ela, ktorá inak zväčša reaguje pohoršene.

„Čo ak by nám dovolili previezť sa na nich?“ zasníva sa pani Magda.

Znovu sa v nás prebúda očarovanie, obdiv a túžba prísť do kontaktu s neznámym. Skôr, ako stihneme niečo podniknúť, plamienok eufórie zhasne a všetko v momente zmizne. Opäť sme obklopení šerom a pod nohami nám hrkocú koľajnice.

Pán Vincent sa nadýchne, chce niečo povedať, ale z úst mu nevyjdú žiadne slová. Podarí sa mu to až na druhý pokus: „Ten farebný svet bol... taký pekný.“

„Až je mi za ním akosi... smutno,“ súhlasí Miškov otec.

Pozriem na pána Martina. Opakom ruky si utiera oči. Pohnem sa k nemu, ale hneď sa zastavím. Prečo by plakal? Predtým, ako vlak vzlietol, mi povedal, že sa stratil v myšlienkach. Keď sme sa ocitli vo vzduchu, on jediný nebol ohúrený. Vtedy pri kolotočoch... to bol on! Pri týchto bytostiach ani nebol ohromený. Je možné, že sme sa práve pozerali na jeho spomienky a sny? Vezieme sa v tichu, zatiaľ čo ubiehajú minúty, hodiny a možno dni. Bez pojmu o čase a realite.

Vlak práve zastavil. Neisto sa na seba pozrieme. Ani sa nepohneme; čakáme, kým sa neotvorí vstupné dvere. Nad našimi hlavami sa ozve dunivý zvuk a vagón zavážga. Vlak sa opäť ťarbavo pohne. Ako keby ho čosi spomaľovalo. Niečo sa oškiera o vonkajšie strany okien a vydáva pritom nepríjemný, ostrý zvuk. Vlak prudko zastaví a trhne nami; takmer spadneme. Opäť sa pomaly pohne. Inštinktívne prejdem na jednu stranu, pripravená chytiť sa steny. Obe sestry nasledujú môj príklad. Prudké zastavenie. Automaticky schytím pani Elu a Magdu za ruky, inak by spadli.

„Asi by bolo lepšie, keby sme si konečne niekde sadli,“ navrhne pokojne pán s novinami.

„Nemáme kde, pane,“ reaguje Miškov otec. „Už tu nie sú ani tie dve sedadlá.“

„V tom prípade nám ostáva jediná možnosť. Držať sa blízko pri podlahe. Čím nižšie budeme, tým to bude pre nás bezpečnejšie. A prosím, neoslovujte ma pane. Som Vincent.“

„Chcete tým povedať,“ pohoršuje sa pani Ela,“ že sa máme so sestrou krčiť na našich ubolených nohách a kostiach? Myslím, že sme si na náš vek už zažili dosť.“

Nahnevaná im pustím ruky: „Lepšie ako spadnúť na zadok alebo chrbát a zlomiť si tie kosti, nemyslíte?“

Náraz. Chvalabohu sme to znovu všetci ustáli. Pohneme sa. Nieкто ma chytil za zápästie.

Pozriem dole na Miška.

„Môžem sa ťa držať?“

„Áno, jasné, že môžeš.“ Podídem k pánovi Martinovi a ponúknem mu druhú ruku: „Chyťte sa ma, ak chcete.“ Bez slova mi ju stisne. Vlak sa rozbieha pomaly a ťažko, škrípanie neprestáva. Zdá sa mi to, alebo je tu skutočne svetlejšie ako predtým? Bezpochyby to tak je, lebo vidím tvár Miškovho otca, ktorý na mňa upiera zamračený pohľad.

„Pustite môjho syna. Aj toho pána. Hneď.“

Pustím ich a zdvihnem ruky v obrannom geste. Nič som nespravila. Čo sa mu stalo, že je taký nevlúdny? Prudké zastavenie. Všetci sa zachytíme steny.

Pán Vincent sa usmeje na Miškovho otca: „Tak vy ste na to prišli!“

Nechápavo na nich zazeráme. Miškov otec a pán Vincent nám vysvetľujú, o čo ide. Podľa nich sa vlak prudko zastaví vtedy, keď sa navzájom nedržíme. Tak teraz stojíme v kruhu, držíme sa za ruky a čakáme na spasenie.

V duchu som rákala, koľko minút prejde do nárazu. Držíme sa už štvrt' hodiny a vlak nás neprekvapil nečakaným zastavením. Naozaj mali pravdu. Prekvapila nás však pani Ela; ospravedlnila sa za všetko, čo povedala a čo vyznelo nepekne. Asi si myslí, že toto je náš koniec. Preto tá spoved'.

Skáčem pohľadom z jedného na druhého. Kto je spúšťačom našich absurdných, nereálnych zážitkov? Kto z nás spôsobil toto predieranie sa cez kamene a nárazy?

„Ak sa nám podarí vystúpiť, musíme si všetko nechať poriadne prejsť hlavou,“ skonštatoval s ľahkou iróniou pán Martin.

„Máte pravdu,“ pritaká mu pani Magda, „ráno múdrejšie večera.“

Zastavíme. Nie prudko, ale ako keď vlak prichádza na stanicu. Ozve sa zvuk otvárajúcich sa dverí. Neveriacky sa všetci pozrieme jedným smerom a pustíme sa. Otec s Miškom pristúpia k dverám. „Konečne,“ ul'aví sa otcovi a zídu schodíkmi. Nasledujú ho obe sestry, potom pán Martin, pán Vincent a napokon ja.

V hlave mi víri množstvo obrazov: zúžené steny, labyrint, rozpadávajúci sa vagón, vlak vznášajúci sa nad oblakmi, kolotoče a draky. Spôsobovali sme si to sami? Miško, pán Martin, alebo ... ja? Keď sa panie Ela a Magda hádali, nestalo sa nič. Alebo nás vlak len skúšal? Možno nás nasmeroval na nejakú vedľajšiu koľaj a bolo na nás, ako ju prejdeme. Čo vlastne je ten vlak? Otočím sa a posledný krát pozriem na to čudo.

Zazdalo sa mi, že sa vidím, ako zat'ahujem tmavé závesy.